

RESSÒ DE LA PARAULA

Nadal com a trobada

D'

Sabem que aquest esdeveniment sols és possible en les condicions en què es va produir històricament fa més de dos mil anys. Només que, mirant l'ambient que ens envolta, sospitem que difícilment es pugui verificar entre nosaltres.

No em resisteixo a reproduir el testimoniatge d'aquesta trobada natalenca en el camp de concentració de Belsen, tenint com a protagonista la coneguda Anna Frank. Escriu Lies van Dann:

«De sobte vaig sentir la veu de l'Anna: "Lies, on ets?"... La vaig veure rere el filat. Estava coberta de parracs. Vaig percebre en l'ombra el seu rostre macilent. Els seus ulls estaven engrandits... L'Anna em va dir que no sabia res del seu pare, però que la seva mare havia quedat a Auschwitz. Només restava amb ella la Margot (la seva germana), ja molt malalta... L'Anna va tornar al filat a la nit següent. Li havia fet un paquet amb una jaqueta de llana, alguns bes-cuits, una mica de sucre i una llauna de sardines amb oli, i vaig cridar: "Atenció, Anna!" tirant el paquet per sobre del mur tancat amb filat. Però no vaig sentir més que una veu i sanglots. "Què ha passat, Anna?". Em va respondre plo-

rant: "És que una dona va agafar al vol el paquet i no me l'ha donat".»

Escriu una companya de captivitat:

«Vaig tornar a trobar l'Anna a Belsen amb la seva germana. Juntes celebràrem Nadal. Haviem conservat una mica de pa: el tallàrem a trossos petits i el cobrírem amb ceba i una mica de col cuïta. Nosaltres, és a dir, les germanes Daniels, la meva germana i jo, la Margot i l'Annita, érem gairebé felices. Oh! Bé, sé que és horrible dir això; i, tanmateix, vam ser una mica felices durant algunes hores.»

No és possible llegir aquests testimoniages sense commoure's. Però són llums brillants enmig de la foscor més tancada. La foscor de l'inhumà, de la

crueltat, de la misèria i el sofriment. La lluminositat de l'amor en allò petit, en l'essencial, en el gest humil. En aquest marc brilla amb llum potent el veritable Nadal.

La nostra celebració és el resultat de múltiples ornaments de llums, músiques, felicitacions formals... En el millor dels casos, són les nostres maneres de servir el misteri, prestant-li els recursos al nostre abast. Però no aconseguirem igualar la qualitat i la profunditat evangèlica d'aquella celebració al camp de Belsen. Allí, tot donant-se l'essencial, hi era tot. En canvi, entre nosaltres es pot donar tot i faltar l'essencial.

En uns petits trossos de pa, una ceba i un tros de col es pot compartir l'amor de Déu, que s'anorrea prenent la

carn humana en la seva realitat més senzilla, i fins i tot més sofredent.

¿Quin Nadal es pot celebrar en llocs de guerra i mort, en espais d'extrema pobresa i de fam, en situacions de terrible solitud i fracàs? No ho sabem. Però sí que estem segurs que el Déu de la nostra fe, el Pare de Jesucrist, no els prendrà com a llocs estranys o «indignes del seu amor»; al contrari, farà ressonar les seves trucades a la porta, com «qui ve a casa dels seus».

I els seus, els que busquen delerosos, obriran i es produirà la trobada lluminosa i salvadora. Voldríem estar entre ells i que les nostres veus acompanyessin els sincers cants de lloança.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Celebrem-ho! Ens ha nascut el Salvador

Dia de Nadal. «Us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor» (Lc 2,11). Ho anuncien els àngels als pastors i, de generació en generació, ens ho anuncien a nosaltres. És el misteri que abasta totes les generacions, la humanitat sencera. Són quarts de dues del migdia. A casa dels avis van arribar els fills i els nets. Deixen els abrics i les bufandes i cap el pessebre. L'avi i alguns dels nets grans l'han preparat. Quan hi són tots, l'avi fa el senyal de la creu i, després, els hi diu: «Un altre any tota la família ens apleguem per celebrar la festa de Nadal. Començarem ara davant el pessebre. En Da-

vid ens recitarà el vers que ha preparat per aquest dia». El net esmentat, justets superats els vuit anys, amb veu vibrant i decidida esgrana la poesia. Després canten una nadala. Els grans també s'hi afegeixen amb entusiasme. L'avi assenyala que, ara, resaran, junts, el Parenostre «per la nostra família, per tots nosaltres i pels qui ens han deixat aquest darrer any, sense oblidar-nos dels qui pateixen perquè no tenen el necessari per viure dignament i pels qui estan patint els efectes de les guerres...». Uns començaren a agafar-se de les mans mentre pregaven. Al final, tots!

La celebració continuà entorn la taula familiar. L'avia beneí amb la tradicional fórmula, com sempre han fet: «Déu i Pare omnipotent amb sa divina paraula beneeixi aquesta taula i a tots nosaltres. Amén». A l'hora de postres, amb els torrons a punt, la Mariona, neta de nou anys, recità la seva dècima, dalt d'una cadira i la sobretaula s'allargà... Mentre, els petits jugaven i alguns dels grandets escoltaven els grans i, vençuda la vergonya, també intervenien. Els grans parlaren de molts temes. Abordaren, també, la situació de moltes famílies amb problemes per menjar cada dia i de les campanyes

de recollida d'aliments, dels qui dormen al carrer que cada dia són més, dels immigrants, especialment dels joves, i de la necessitat d'acollir-los... «Existia el qui és la llum veritable, / el qui ve al món / i il·lumina tots els homes. / Era present en el món, / que per ell ha vingut a l'existència, / i el món no l'ha reconegut» (Jn 1, 9-10).

Bona cosa acollir Jesús en els nostres cors i significar-ho amb els més joves i els petits perquè tot Nadal sigui Crist que neix per ensenyar-nos la joia de compartir.

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Navidad como encuentro

De acuerdo con lo que hemos ido viendo en el camino de Adviento, se entenderá que Navidad es encuentro, encuentro entre Dios que llama y la criatura que busca. Un encuentro que genera otros encuentros de las criaturas entre sí.

Sabemos que este acontecimiento solo es posible en las condiciones en que se produjo históricamente hace más de dos mil años. Solo que, mirando el ambiente que nos rodea, sospechamos que difícilmente se pueda verificar entre nosotros.

No me resisto a reproducir el testimonio de este encuentro navideño en el campo de concentración de Belsen, teniendo como protagonista la conocida Ana Frank. Escribe Lies van Dann:

«De pronto oí la voz de Ana: "Lies, ¿dónde estás?"... Le vi tras la alambrada. Estaba cubierta de harapos. Percibí en la sombra su rostro macilento. Sus ojos estaban agrandados... Ana me dijo que no sabía nada de su padre, pero que su madre había quedado en Auschwitz. Solo estaba con ella Margot (su hermana), ya muy enferma... Ana volvió junto a la alambrada a la noche siguiente. Le había hecho un paquete con una chaqueta de lana, algunos bizcochos, un poco de azúcar y una lata de sardinas en aceite, y grité: "¡Atención, Ana!" tirando el paquete por encima del muro alambrado. Pero no oí más que una voz y sollozos. "¿Qué ha pasado, Ana?". Me respondió llorando: "Es que una mujer cogió al vuelo el paquete y no me lo ha dado".»

Escribe una compañera de cautiverio:

«Volí a encontrar a Ana en Belsen con su hermana. Celebramos juntas la Navidad. Habíamos conservado un poco de pan: lo cortamos en pedazos pequeños y lo recubrimos con cebolla y una berza cocida. Nosotras, es decir las hermanas Daniels, mi hermana y yo, Margot y Anita, éramos casi dichosas. ¡Oh! Bien sé que es horrible decir eso; y, sin embargo, fuimos un poco dichosas durante algunas horas.»

No es posible leer estos testimonios sin conmovirse. Pero son luces brillantes en medio de la oscuridad más cerrada. La oscuridad de lo inhumano, de la crueldad, de la miseria y el sufrimiento. La luminosidad del amor en lo pequeño, en lo esencial, en el gesto humilde. En este marco brilla con luz potente la verdadera Navidad.

Nuestra celebración es resultado de múltiples adornos de luces, músicas, felicitaciones formales... En el mejor de los casos, son nuestras maneras de servir al misterio, prestándole los recursos a nuestro alcance. Pero no lograremos igualar la calidad y la profundidad evangélica de aquella celebración en el campo de Belsen. Allí, dándose lo esencial, se hallaba todo. En cambio entre nosotros se puede dar todo y faltar lo esencial.

En unos pequeños trozos de pan, una cebolla y una berza se puede compartir el amor de Dios, que se abajó tomando la carne humana en su realidad más sencilla, e incluso más sufriente.

¿Qué Navidad se puede celebrar en lugares de guerra y muerte, en espacios de extrema pobreza y de hambre, en situaciones de terrible soledad y fracaso? No lo sabemos. Pero sí estamos seguros que el Dios de nuestra fe, el Padre de Jesucristo, no los tomará como lugares extraños o «indignos de su amor»; al contrario, hará resonar sus llamadas a la puerta, como «quien viene a los suyos».

Y los suyos, los que buscan anhelantes abrirán, y se producirá el encuentro luminoso y salvador. Quiéramos estar entre ellos y que nuestras voces acompañaran los sinceros cantos de alabanza.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Ministeris per als candidats al diaconat permanent

Diumenge dia 11, *Dominica Gaudete*, la Catedral de Sant Llorenç es vestí de festa per a la institució de lectors i acòlits en camí cap el diaconat: Francisco José González, de la Parròquia de Santa Maria de Salas (Viladecans); Santiago-Bonifacio Collantes, de la Parròquia de Sant Andreu (Sant Andreu de la Barca); Antonio José Herrera, de la Parròquia de Sant Pere (Gavà); Felip Solé, de la Parròquia de Sant Joan (Mediona); i Toni Oia, de la Parròquia de Sant Antoni Maria Claret (Sant Boi de Llobregat).

Agafant el símil de la sembra, el bisbe Agustí durant l'homilia encomanà els lectors a ser sembradors de la Paraula anunciant la bona nova de la salvació als qui la ignoren i, recordant que, per a proclamar-la, cal primer ser-ne receptors, dòcils a l'Esperit Sant, i me-

ditar-la perquè la pròpia vida sigui també manifestació del Salvador que esperem amb goig. Pel que fa al servei de l'altar encomanat a l'acòlit, recordà la necessitat de viure amb profunditat en el servei al culte, l'entrega del Senyor i conformar la pròpia vida oferint-la a Déu

i fent-ne ofrena al servei dels més febles i malalts.

La joia de la celebració fou compartida per tot el poble de Déu que acompanyava els futurs diaques, incloent un grup nombrós d'aspirants i candidats al diaconat de la Província Eclesiàstica de Barcelona.

La visitació, missatge d'alegria

A la **Vetlla de la Immaculada**, celebrada el 7 de desembre, la basílica de la Mare de Déu de la Mercè, es va omplir de joves de les diòcesis de Terrassa, Barcelona i Sant Feliu de Llobregat.

El cardenal Omella va donar la benvinguda a tots els joves presents i, seguidament, es va donar pas a l'experiència testimonial de Mateo Gómez, seminarista de Vilafranca del Penedès que col·labo-

ra actualment a la Catedral-Parròquia de Sant Llorenç. Ell va compartir la seva experiència de fe amb Maria, que va viure a Lourdes, en un pelegrinatge amb l'Hospitalitat.

El bisbe Agustí Cortés va ser l'encarregat de fer la prèdica de l'Evangeli de la Visitació. Un missatge del qual es desprèn la joia de l'espera d'Isabel cap a la benaurada Maria. El nostre bisbe va convidar a contemplar a la Mare de Déu, i aquest missatge ple d'esperança i alegria per a l'Església. La vetlla de pregària va continuar, conduïda pel bisbe de Terrassa, Mons. Salvador Cristau.

Després de les restriccions a causa de la pandèmia, aquesta va resultar una trobada important per als joves de tota la Província Eclesiàstica de Barcelona, un punt de comunió i de motivació per al curs, per encarar Nadal, amb l'horitzó de la propera Jornada Mundial de Joves, de l'1 al 6 d'agost a Lisboa, precisament amb el lema «Maria se s'anà decidida».

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

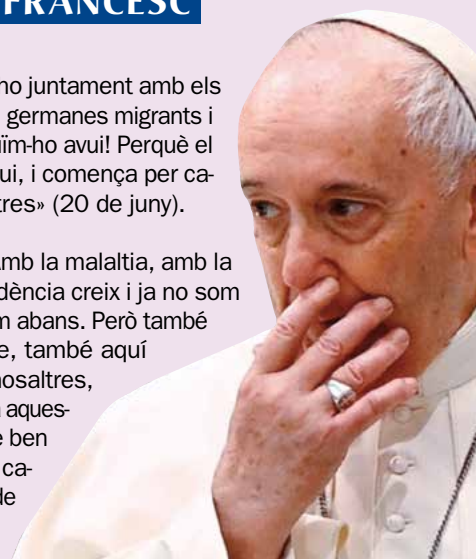
@Pontifex_es: «Jesús coneix les nostres forteses i les nostres febleses, i està sempre preparat per a cuidar de nosaltres, per a sanar les nafres dels nostres errors amb l'abundància de la seva gràcia» (17 de juny).

@Pontifex_es: «Déu es fa petit com un tros de pa i justament per això és necessari un cor gran per a poder reconèixer-lo, adorar-lo, acollir-lo» (18 de juny).

@Pontifex_es: «Si volem cooperar amb el nostre Pare celestial en la construc-

ció del futur, fem-ho juntament amb els nostres germans i germanes migrants i refugiats. Construïm-ho avui! Perquè el futur comença avui, i comença per cadascun de nosaltres» (20 de juny).

@Pontifex_es: «Amb la malaltia, amb la vellesa, la dependència creix i ja no som autosuficients com abans. Però també aquí madura la fe, també aquí està Jesús amb nosaltres, també d'aquí brolla aquesta riquesa de la fe ben viscuda durant el camí de la vida» (22 de juny).

El Papa i els seminaristes: «Un moment de joia»

El passat 10 de desembre va tenir lloc l'audiència dels seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat amb el papa Francesc. Va ser un moment molt esperat i també demanat: «Sé que heu desitjat molt aquesta trobada i heu demanat al vostre arquebisbe, amb insistència, poder ser aquí. Veieu, la pregària perseverant dona els seus fruits, no ho oblideu mai.»

Aquestes paraules apareixen en el discurs que el Papa tenia preparat i que va lliurar als assistents per llegir en un altre moment. Durant l'hora que va durar l'audiència, el Papa va contestar a les sis preguntes que li van fer els seminaristes de les diferents etapes formatives, posant èmfasi en viure la vida sacerdotal amb radicalitat evangèlica, en ser testimonis de Déu enmig de la societat.

Aquest dia de trobada amb el Papa quedarà a la memòria i al cor de tots els presents, un moment alegre i senzill, en què tampoc van faltar els regals. Els seminaristes de Sant Feliu de Llobregat en van portar un d'especial: cava Llopart de Subirats, concretament una ampolla de «Llopart Leopardi», és a dir, un brut nature de 60 mesos de criança, elaborat en honor a Bernardus Leopardi, el primer viticultor de la família.

Els tres seminaristes de Sant Feliu que van poder assistir a l'audiència amb el papa Francesc han volgut compartir les seves impressions sobre aquesta especial trobada.

El diaca Manuel Rodríguez ho defineix com «un moment de joia poder escoltar, saludar i parlar amb el Sant Pare». El també diaca Josep Sellarés, destaca la «molt bona experiència. Hem pogut reconèixer el Papa com a pastor de l'Església al llarg del seu discurs. (...) Proximitat i alegria serien les dues grans actituds que s'han vist del Papa al llarg de la nostra trobada.»

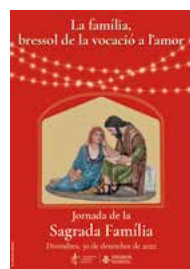
Juan Eusebio Brea fa referència a la part del discurs en què el Papa insisteix a ser pastors i no funcionaris: «Hem de ser propers, que la gent se senti compresa per nosaltres. Fer nostres els seus problemes, les seves preocupacions.»

«**Intrèpids predicadors de l'Evangelí**». És el desig que el papa Francesc va formular en el **discurs preparat** per a la comunitat del Seminari Conciliar de Barcelona: «No deixeu mai d'agradar i rememorar aquest amor de predilecció que s'escampa i s'escamparà abundantment al vostre cor, a la vostra ordenació i a la resta dels vostres dies. No apagueu mai aquest foc que us farà intrèpids predicadors de l'Evangelí, dispensadors dels tresors divins.»

També els va recordar que la primera obligació dels seminaristes quan siguin sacerdots, serà «una vida de pregària que neixi de l'agraïment»; sobre la pregària, ha demanat confrontar-la amb «les actituds de la Mare de Déu» i va fer un breu recorregut pels misteris del rosari. Per finalitzar: «Estimats seminaristes, prengueu doncs el vostre rosari, i demaneu a Maria, Reina i Mare de la Misericòrdia, que us ajudi a desvetllar els misteris del sacerdoti al qual Déu us crida, contemplant els misteris del seu Fill, assumint que el goig del seguiment i la perfecta identificació a la creu són l'únic camí per a la glòria. Que Déu us beneeixi.»

Jornada de la Sagrada Família

L'Església celebra el proper divendres dia 30 la Jornada de la Sagrada Família, enguany amb el lema «La família, bressol de la vocació a l'amor». A nivell diocesà, la celebració tindrà lloc més endavant, el diumenge 8 de gener, amb una invitació especialment adreçada als matrimonis que en els anys 2020, 2021 i 2022 han celebrat els 25 o 50 anys de casa-

ment. En l'eucaristia de les 12 h a la Catedral de Sant Llorenç, presidida pel bisbe Agustí, rebran una benedicció particular. Serà una ocasió d'agraïment a Déu per la fidelitat dels esposos i pel testimoniatge de vida que donen enmig del món, senzillament pel fet d'existir.

Per a més informació:
familia@bisbatsantfeliu.cat

Bon Nadal 2022!

Escena del naixement del retaule major de la Parròquia de Santa Maria de la Geltrú de Vilanova i la Geltrú.

Una única veu crida en la nit, per refractar-s'hi en mil vocacions. Benaurat qui sàpiga escoltar i respondre caminant vers ella. Hi trobarà la seva llar.

Una única voz llama en la noche, para refractarse en mil vocaciones. Bienaventurado quien sepa escuchar y responder caminando hacia ella. Allí encontrará su hogar.

Bon Nadal
Feliz Navidad

+ Agustí
Bisbe

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

AGENDA

▀ **Trobada europea de Joves a Rostock.** Els joves de la nostra diòcesi aniran en viatge-pelegrinatge per participar a la trobada, amb sortida el dia 27 de desembre i amb data de tornada el dilluns 2 de gener; seran 25, majoritàriament de Vilafraça del Penedès.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

26. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Fets 6,8-10;7,54-60 / Sl 30 / Mt 10, 17-22]. Sant Esteve, diaca i proto-màrtir (35) a Jerusalem; sant Dionís, papa (259-268) i mr.; sant Zòsim, papa (grec, 417-418).

27. □ Dimarts [1Jo 1,1-4 / Sl 96 / Jo 20,2-8]. Sant Joan, apòstol i evangelista, fill de Zebedeu, vident de Patmos, venerat a Efes (†100); sant Teodor, monjo; santa Nicaret, vg.; santa Fabiola.

28. ■ Dimecres [1Jo 1,5-2,2 / Sl 123 / Mt 2,13-18]. Sants Innocents,

mrs. a Betlem i rodalia; santa Dòmina, vg. i mr.

29. □ Dijous [1Jo 2,3-11 / Sl 95 / Lc 2,22-35]. Sant Tomàs Becket (1118-1170), bisbe de Canterbury i mr.; Sant David (s. XI-X aC), rei de Judà i d'Israel, i profeta, conqueridor de Sió.

30. □ Divendres [Sir 3,3-7.14-17a (o bé: Col 3,12-21) / Sl 127 / Mt 2, 13-15.19-23]. La Sagrada Família, Jesús Maria i Josep. Sant Mansuet, mr.; sant Rainer, bisbe; santa Anísia, mr.; sant Fèlix I, papa (269-274) i mr.; beat Raül, abat.

31. □ Dissabte [1Jo 2,18-21 / Sl 95 / Jo 1,1-18]. Sant Silvestre I, papa (romà, 314-335) i mr.; santa Coloma, vg. i mr.; santa Melània la Jove; sant Sabinià, bisbe i mr.

GENER 2023

1. □ Diumenge vinent, Solemnitat de Santa Maria Mare de Déu (lit. hores: 2a setm.) [Nm 6,22-27 / Sl 66 / Ga 4,4-7 / Lc 2,16-21]. Imposició del Nom de Jesús, també Emmanuel o Manuel (Manel); Mare de Déu de Begònia; sant Concordi, prev. i mr.

Nadal de nostre Senyor Jesucrist

COMENTARI

S'ha manifestat l'amor de Déu que vol salvar tots els homes

Són diversos els textos que podem llegir aquest dia de Nadal. Tots insisteixen en el misteri que celebrem: en aquest infant de Betlem tot just nat hi ha la presència de Déu: *la Paraula era Déu. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle i hem contemplat la seva glòria com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat. Tota aquesta grandesa, tota aquesta divinitat es troba en el fill de Maria: Mentre eren allà es van complir els dies i va néixer el seu fill, el primogènit. Ella l'embolcallà i els posà en una menjadora, perquè no havien trobat lloc a l'hostal. Aquest infant, absolutament desvalgut com tots els qui acaben de néixer és Déu fet home, Llum, Veritat, Vida. Però ha de néixer en una menjadora perquè no han trobat els seus pares cap lloc una mica més digne. Però en el seu naixement el àngels canten: Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que estima el Senyor. Aquest infant és l'Amor de Déu fet home per nosaltres. La carta als hebreus ens diu: *Ell és resplendor de la glòria de Déu, el seu Fill, empremta del seu mateix ésser i sosté l'univers amb el poder de la seva paraula. En ell hi ha la divinitat i la humanitat, la grandesa i la petitesa, el poder sobre tota la creació i la feblesa d'un infant petit. Nadal és alegria: Us anuncio una nova que portarà a tot el poble una gran alegria; avui us ha nascut un salvador, el Senyor. I per això els pastors se'n tornaren glorificant Déu i lloant-lo per tot el que havien vist i sentit tot i que només van trobar un nen en bolquers, posat en una menjadora. Sant Pau ens recorda: S'ha revelat l'amor de Déu que vol salvar tot els homes, la bondat de Déu salvador nostre i l'amor que ell té als homes. L'amor de Déu no discrimina ningú. Nadal ens ensenya també que abandonem la impietat i els desigs mundans per viure en aquest món una vida de sobrietat, de justícia i de pietat. Nadal: Déu fet home per amor, font d'una immensa alegria.**

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 52,7-10)

Quin goig de sentir a les muntanyes els passos del missatger que anuncia la pau i porta la bona nova, que anuncia la salvació i diu a la ciutat de Sió: «El teu Déu és rei.» Escolta els crits dels teus sentinelles, escolta quins esclats de goig: veuen cara a cara com el Senyor torna a Sió. Danseu, ruïnes de Jerusalem, alceu totes el crit d'alegria: el Senyor ha consolat el seu poble, ha redimit Jerusalem. Als ulls de tots els pobles el Senyor ha estès el seu braç sant, i d'un cap a l'altre de la terra veuran la salvació del nostre Déu.

► Salm responsorial (97)

R. *D'un cap a l'altre de la terra tothom ha vist la salvació del nostre Déu.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat / han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

Canteu al Senyor les vostres melodies, / canteu-les al so de les cítares; / aclameu el rei, que és el Senyor, / amb trompetes i tocs de corn. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 1,1-6)

En diverses ocasions i de moltes maneres Déu antigament havia parlat als pares per boca dels profetes; però ara, en aquests dies que són els darrers, ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill, que ell ha constituït hereu de tot, per mitjà del qual ja havia creat el món. Ell, que és resplendor de la glòria de Déu i empremta del seu mateix ésser, i que sosté l'univers amb el poder de la seva paraula, acabada l'obra de purificació dels pecats s'ha assegut a les altures, a la dreta de la majestat divina, i ocupa un lloc tant més superior als àngels com més incomparable és el títol que posseeix en herència. Perquè, a quin dels àngels Déu ha dit mai: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat»? I encara: «Jo seré el seu pare, i ell serà el meu Fill»? Diu també quan presenta al món el seu primogènit: «Que es prosternin davant d'ell tots els àngels de Déu.»

► Lectura de l'Evangeli segons sant Joan

(Jn 1,1-18) *(Versió abreujada)*

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la. Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes. Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat.

► Lectura del libro de Isaías (Is 52,7-10)

Qué hermosos son sobre los montes los pies del mensajero que proclama la paz, que trae la buena noticia, que pregona la justicia, que dice a Sión: «¡Tu Dios reina!» Escucha: tus vigías gritan, cantan a coro, porque ven cara a cara al Señor, que vuelve a Sión. Romped a cantar a coro, ruinas de Jerusalén, que el Señor ha consolado a su pueblo, ha rescatado a Jerusalén. Ha descubierto el Señor su santo brazo a los ojos de todas las naciones, y verán los confines de la tierra la salvación de nuestro Dios.

► Salmo responsorial (97)

R. *Los confines de la tierra han contemplado la salvación de nuestro Dios.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas. / Su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su salvación, / revela a las naciones su justicia. / Se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la salvación de nuestro Dios. / Aclamad al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

Tañed la cítara para el Señor, / suenen los instrumentos: / con clarines y al son de trompetas / aclamad al Rey y Señor. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 1,1-6)

En muchas ocasiones y de muchas maneras habló Dios antiguamente a los padres por los profetas. En esta etapa final, nos ha hablado por el Hijo, al que ha nombrado heredero de todo, y por medio del cual ha realizado los siglos.

Él es reflejo de su gloria, impronta de su ser. Él sostiene el universo con su palabra poderosa. Y, habiendo realizado la purificación de los pecados, está sentado a la derecha de la Majestad en las alturas; tanto más encumbrado sobre los ángeles, cuanto más sublime es el nombre que ha heredado. Pues, ¿a qué ángel dijo jamás: «Hijo mío eres tú, yo te he engendrado hoy», y en otro lugar: «Yo seré para él un padre, y él será para mí un hijo»? Asimismo, cuando introduce en el mundo al primogénito, dice: «Adórenlo todos los ángeles de Dios.»

► Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 1,1-18) *(Versión abreviada)*

En el principio existía el Verbo, y el Verbo estaba junto a Dios, y el Verbo era Dios. Él estaba en el principio junto a Dios.

Por medio de Él se hizo todo, y sin él no se hizo nada de cuanto se ha hecho. En él estaba la vida, y la vida era la luz de los hombres. Y la luz brilla en la tiniebla, y la tiniebla no la recibió.

El Verbo era la luz verdadera, que alumbra a todo hombre, viniendo al mundo. En el mundo estaba; el mundo se hizo por medio de él, y el mundo no le conoció. Vino a su casa, y los suyos no lo recibieron. Pero a cuantos lo recibieron, les dio poder de ser hijos de Dios, a los que creen en su nombre. Éstos no han nacido de sangre, ni de deseo de carne, ni de deseo de varón, sino que han nacido de Dios. Y el Verbo se hizo carne y habitó entre nosotros, y hemos contemplado su gloria: gloria como del Unigénito del Padre, lleno de gracia y de verdad.